

Kasza Eszter: Vadász

Klinkertéglás ház, buja kert, földszinti lakás. Wágner Petra nyomozó átbújik a folyosón kihúzott rendőrségi kordonon, azonosítja magát a járőrnek, aki egy harmincas éveiben járó nőt igyekszik megnyugtatni, és egy utolsó mély levegőt véve belép az előszobába. A szűk konyhában levert csempék, feltört járólapok, a törmelékhalomok közt göndör hajtincs. A helyszínelő biccent Petrának, és elhelyezi a következő nyomjelzőt a holttest körül. Nyolcas, lila plüss elefánt, vakuvillanás. Petra megrendülten nézi a játékot. Évek óta gyilkossági ügyekkel foglalkozik, de ezt soha nem lesz képes megszokni. A gyomrába kúszik egy régi érzés, düh és aggodalom furcsa elegye. A szörnyek soha nem fogynak el, fut át rajta a felismerés. Közelebb hajol az apró testhez, a mozdulatlan pillákat figyeli. Nem mer levegőt venni, nehogy megrebbejtse. Ezt nem lehet a végtelenségig csinálni, gondolja, de gyorsan elhessegeti magától a rossz előérzetet, és inkább a nyomokra koncentrálni.

A folyosón a járőr mellett a lakás tulajdonosa áll, holtsápadt, a rózsamintát gyűrögeti a blúzában. Petra gépiesen felveszi a nő vallomását. A felújítás két hónapja megakadt, a brigád levonult, csak szellőztetni ugrott be a lakásba. A kaput állandóan nyitva hagyják a szomszédok, pedig többször szólt miatta. Nem ismeri az áldozatot. Hogy tehet ilyen bárki is, kérdezi, de nem kap választ.

Petra előtt egy dossziében kinyomtatva a kislány életének megörökített mozzanatai hevernek, publikus közösségi oldalakról begyűjtve. Vele szemben az anya vörös, duzzadt szemmel, mereven bámulja az asztallapot, kurtán felel a kérdésekre. Harmadikos, egyedül jár a busszal, tudja, hogy nem állhat szóba idegenekkel. Tudta, javítja ki magát. Hirtelen a nyomozóra néz, tekintete űzött. A fényképek? De hát mindenki ezt csinálja, csuklik el az anya hangja. Petra válasza élesebben csattan, mint szeretné. Mindenesetre nem könnyíti meg a dolgunkat, korrigál azonnal.

Hajnal fél négy, izzadtan, levegő után kapkodva ébred. Régről előbújó rémálmok gyötrik, mint három éve, amikor a Zsákos után nyomozott. Egy melléképület penészes fala, ketrecekben vonyító kutyák, vérfoltok a fodros szoknyán. Törlendő töredékek. Kibotorkál a konyhába, víz nélkül nyel le egy altatót. A pszichológusnál tett kötelező látogatások semmit nem használtak, akkor aludt át újra egy teljes éjszakát, amikor a Zsákos végleg zsákba került. Ezen a szójátékon mindig elmosolyodik, ha rá gondol, néha még meg is nyugtatja. Csak ne jönnének azok az álmok, amelyek úgy törnek fel, mint a gyomnövények, és kiirthatatlanul benövik az ébrenlétet.

A tanúkihallgatások a feszített tempó ellenére hetekig tartanak. Petra, mint egy ugrásra kész hiúz figyeli az arcizmok akaratlan rezdüléseit, a megfeszülő ajkakat, a lerágott körmöket. Rokonok, szomszédok, tanítók, osztálytársak szülei. Az irathalmok gyűlnek. Ha már remeg a kimerültségtől, az irattárban porosodó aktákra gondol, azokra az áldozatokra, akiknek nem tudott igazságot szolgáltatni. Most az alvás luxus, így újabb adag kávé fűz a neonfényű konyhában.

Összecsúsznak a hónapok. Úgy zuhan az ágyba, mintha egy évszázada aludt volna utoljára. Valahol az álom és az emlékek határán, nedves földön fekszik, borostyán tekeredik a csuklójára, szára körbefonja a karját, léggyökereivel belefúr a bőrébe. Sikolt, de nem hallja a saját hangját, aztán az inda rácsavarodik a nyakára, bekúszik az ajkai közé, és tenyér alakú levelet bont a szájában. Fél hatkor inkább letusol, és átsuhan az ébredező városon, be a kapitányságra.

Ilyenkor milyen jól jön a paranoiánk, suhan át a fején, és majdnem felugrik, amikor az egyik kamerafelvételen egy fehér furgon mellett ismerős alakot szúr ki a klinkertéglás háznál, azonban a rendszám a rossz minőségű képen olvashatatlan. Fellapozza a tanúvallomásokat, átolvassa a jegyzeteit, eszébe idézi a nevekhez tartozó arcokat. Eljátszik a gondolattal, hogy az éjszakai erdőben vadászik, egy göcsörtös tölgy kinyúló ágán ülve kémleli a fűben motoszkáló pockot, és hangtalan szárnycsapással ragadja karmai közé a rágcsáló gömbölyded testét. Bevillan egy kép a kihallgatásokról. Koszos körmök, az összekulcsolt kezeit a sörhasán nyugtatta.

Már tudja, amit tudnia kell.

Petra elegyengeti a göröngyöket, egy mohával borított ágot húz a puha föld fölé, kusza összevisszaságba rendezve a gallyakat, és befedi a környékét korhadttal levelekkel. Az ásót a vállára kapja, kísétál a hajnali erdőből ugyanazon az úton, amelyen érkeztek, elsimítva a kitaposott talajt, mintha a hely évek óta a természet háborítatlan birtoka lenne.

Az első napsugarak már a hazaúton érik. Megkönnyebbülten fújja ki a levegőt, mintha azóta bent tartotta volna, hogy a csendes gyermekarcot meglátta. Ha elég szerencsés, talán ezt is megússza és biztonságos lesz a körzet egy darabig. De jóstehetségre sincs szüksége, hogy megmondja, a következő alkalom pusztán idő kérdése, mert a sötétben valaki mindig résen van. Valaki, akinek nincs neve, csak szándéka.